

DAVID MONER CODINA, PRESIDENT DE LA UFEC

Text: ENRIC RIMBAU / Fotos: GLÒRIA MATAMALA

"L'esport espanyol s'ha de confederar"

Aquest advocat de Barcelona, vinculat molt estretament al món de l'esport, és el nou president de la Unió de Federacions Esportives Catalanes (UFEC). El seu objectiu és reforçar aquest organisme per potenciar les seleccions esportives catalanes.

Quin és el paper de l'organisme que vostè dirigeix?

—La Unió de Federacions Esportives Catalanes és la primera institució que hi ha a Catalunya en el camp de l'esport. Agrupa totes les federacions i a través d'elles els prop de 10.500 clubs esportius que hi ha a Catalunya.

—La quantitat sembla molt alta. Però percentualment, com és aquesta xifra comparada amb d'altres països?

—Jo diria que Catalunya és el territori on hi ha més associacionisme dins l'estat espanyol i, dins d'Europa, està entre els que en té més. La prova és que, amb els afiliats que hi ha als clubs, som uns dos milions de persones.

—Des que va accedir a la presidència de la UFEC, ha mostrat en diverses ocasions el seu suport a les seleccions catalanes. Quines mesures ha pres?

—Des de sempre, hem estat partidaris de la internacionalització de l'esport català. L'anterior president no va tenir un interès excessiu, potser per les circumstàncies del moment, però el que sí que és evident és que, en la meua candidatura, entre d'altres objectius, parlava de la internacionalització del nostre esport. De fet, quan jo vaig ser president de la Federació Catalana de Natació, ja hi vam treballar. Però perquè això sigui factible, a part de la llei catalana de l'esport, que no ho impedeix, hi ha l'actual Ley del Deporte que el govern del PP vol canviar. Nosaltres, a través dels partits polítics, presentarem les esmenes necessàries que facin possible

el nostre objectiu, sempre que els partits vulguin. Sempre he dit que la qüestió de les seleccions afecta tant l'esport català com els partits polítics de Catalunya. Fins ara, se n'ha parlat molt, però no hi ha hagut resultats perquè les coses no s'han fet bé.

—En què s'ha fallat?

—No s'ha fallat en res, però les coses no s'han fet

bé, perquè s'ha parlat molt del Comitè Olímpic de Catalunya i del Comitè Olímpic Internacional. Però la feina que s'ha de fer, la del dia a dia, pel reconeixement de cada una de les federacions en la seva respectiva federació internacional no s'ha fet. I això és bàsic, però no s'ha lluitat. Aquestes coses s'han de fer sense massa soroll i anar treballant.

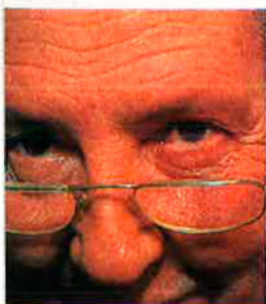
Per mi, el COC es va constituir en un moment en què, primer, no tenia tot el suport de totes les federacions i, segon, havia de buscar el reconeixement d'unes quantes federacions, que és la base. Després ja parlarem de la teulada, que és el COC. Nosaltres, de moment, treballarem pel reconeixement internacional de les federacions. La resta ja vindrà per si sola.

—Es viable la participació de seleccions catalanes en competicions internacionals oficials?

—Per mi oficials ho són totes. El que pretenem és poder anar com a selecció de Catalunya als campionats del món i d'Europa. Per a mi, això és el més important. El tema dels Jocs Olímpics queda en un segon ordre, ja en parlarem.

—La UFEC ha de ser el puntal d'aquest reconeixement internacional?

"Sempre he dit que la qüestió de les seleccions afecta tant l'esport català, com els partits polítics de Catalunya. Fins ara, se n'ha parlat molt, però no hi ha hagut resultats perquè les coses no s'han fet bé."

—La Unió de Federacions és l'única institució que representa tot l'esport català. Les altres són associacions privades.

—Per tant, és la responsable de treballar per aquest objectiu?

—La responsable, no. Han de treballar-hi les federacions que integren la UFEC, i nosaltres hem de donar el suport necessari en aspectes econòmics i d'infraestructura, per poder participar i poder-los donar una base jurídica.

A un altre nivell, hi ha els partits polítics de Catalunya. A ells els correspon lluitar al parlament espanyol per aconseguir que la llei de Madrid de l'esport no sigui de prohibicions, sinó una llei normal. És absurd que un ciutadà normal pugui anar d'aquí a París, a Bonn, o a Londres, sense ensenyar el carnet d'identitat i, en canvi, per sortir amb un equip esportiu, hagi de demanar permís a Madrid.

Això és perquè encara existeix la famosa LOAPA esportiva, feta per decret el 1983, una llei amb uns principis dictatorials, totalment intervencionista, elaborada pel PSOE, molt semblant a la que va fer un delegat nacional d'esports que es deia Elola Olaso. Estem parlant de l'any 66! És a dir, de l'any 1966 a avui, la Ley del Deporte no ha tingut grans canvis.

—Quin model de relació entre les federacions catalanes i espanyoles seria l'òptim amb una nova llei?

—Volem que les federacions catalanes tinguin una representació que avui no tenen. Si l'esport català representa un 30, un 40 o un 50 per cent de la potencialitat esportiva de l'estat, volem que les federacions espanyoles siguin una confederació de federacions territorials. Dins d'aquesta confederació, que cada un tingui la importància que li correspon. És evident que hi ha regions, dins de l'estat, que no són ni nacionalitats, ni tenen una cultura esportiva, que no tenen per què decidir per nosaltres allò que hem de fer o de deixar de fer. Tampoc no han de marcar-nos uns programes d'alt rendiment que sempre seran, per a nosaltres, a la baixa i no a l'alta. A nosaltres el que ens convé és anar cap a Europa, no cap al sud.

—Per què encara no tenim seleccions catalanes?

—Perdona, hi ha moltes seleccions catalanes que participen a l'estranger en competicions amistoses. Però per què no estan reconegudes oficialment? Doncs perquè a Espanya hi ha una llei que ho pobi-beix.

—És, doncs, un problema legal?

—És un problema legal.

—Les diverses federacions catalanes donen suport a l'enfortiment de les seleccions?

—N'hi ha que més i n'hi ha que menys. Però no et diré quines més i quines menys... no t'ho diré.

—... les reticències més fortes vénen del mateix món de l'esport?

—No, de reticències no n'hi ha. El què és evident és que, quan un és un esportista, el que vol és participar. Li és indiferent participar amb Catalunya, amb Espanya o amb Rússia. L'esportista no renunciarà als pocs anys que té de vida esportiva per un ideal. Això no ho ha fet mai cap esportista, ni a Rússia, ni a Estats Units, ni aquí.

—Abans no ha volgut comentar quines federacions catalanes són més reticents. Fem-ho al revés. Quines han mostrat més predisposició a les seleccions?

—Bàsicament, ciclisme, rugbi, natació, atletisme, vela, etc. Hi ha un ventall important. Per exemple, en ciclisme, la selecció catalana competeix a diverses curses d'Itàlia i de França. La

de natació, cada any va a una o dos competicions internacionals. La d'atletisme, igual, etc. Però això no és d'ara, és de fa molts anys.

El problema no és aquest, repetixo que el problema és poder competir en campionats d'Europa i del món perquè ara hi ha unes barres legals que ho impedeixen, que les hem de trencar.

—Veient la sentència recent del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que afecta la presència de l'esport català en competicions internacionals, es poden tenir esperances per creure en una nova llei de l'esport menys intervencionista?

—Home, joestic una mica sorprès. Ara parlen d'un decret llei contra la televisió digital. Jo no vull anar a favor d'uns o d'altres perquè no conec a fons el tema. El

que no és lògic és que un govern talli tant la iniciativa privada perquè pugui ser d'un color o d'un altre.

—Quin hauria de ser el camí immediat per aconseguir aquest reconeixement?

—Primer, caldria aconseguir la unitat en el Parlament de Catalunya per fer una proposta de modificació de la llei espanyola. Un cop aconseguit això, hi ha la tasca de cadascuna de les federacions en les respectives internacionals. N'hi haurà que no es podran inscriure a la internacional perquè els estatuts d'algunes federacions internacionals només accepten una federació per estat. N'hi ha d'altres, com ara rem, futbol, natació o rugbi, que permeten diverses seleccions per estat.

En el cas del futbol, tenim Dinamarca, que té dues seleccions (Dinamarca i les Illes Fer-Oer). Aquest és un cas clar. Per què Dinamarca sí? Doncs perquè

"Quan un és un esportista, el que vol és participar. Li és indiferent participar amb Catalunya, amb Espanya o amb Rússia. L'esportista no renunciarà als pocs anys que té de vida esportiva per un ideal."

aquell estat no posa cap dificultat perquè les illes Fer-Oer hi participin. Per què aquesta gran diferència? Perquè a Dinamarca hi ha més llibertat de pensament i més facilitat d'associacionisme que aquí. Aquí la democràcia encara és molt jove.

—Ara per ara, es veu algun canvi d'actitud de la Generalitat de Catalunya pel que fa a la presència internacional de l'esport català?

—Jo diria que la Generalitat sempre l'ha promoguda d'una manera o altra. Crec que ara en aquest moment és d'una manera molt decidida i crec sincerament que és sense reticències.

—Diferents sectors parlen de la importància de la unitat de tots els àmbits de l'esport, sota el paraigua de la UFEC, per enfortir l'esport català. Quin paper té l'esport que no és d'elit dins la UFEC?

—L'esport de lleure, que anomenem esport *master*, té una importància vital. Com a exemple, la ciutat de Barcelona és candidata, l'any 2002, als *World Master Games*. Això portarà a Barcelona i altres ciutats de Catalunya prop de 25 mil persones durant un mes.

—Fa prop d'un mes que és president de la UFEC. Quines són les primeres mesures que prendrà?

—La UFEC està ampliant la directiva i, per tant, modifiquem estatuts. També estem creant una sèrie de comissions: la de *masters*, la d'edat escolar, la jurídica, la de màrqueting. Volem crear un Tribunal Arbitral de l'Esport de Catalunya i fer l'Acadèmia Olímpica de Catalunya, etc.

—En la seva campanya parlava de la creació d'una fundació per a recaptar fons per a les federacions...

—L'anem fent, ara treballem en els estatuts. Calcuem presentar-la públicament o al juny o al setembre que ve. L'objectiu és poder recaptar fons per a les seleccions catalanes, volem aconseguir reunir mil milions de pessetes.

—Es retreu a la societat civil catalana no haver-se implicat prou en el tema de les seleccions catalanes. Vostè ho creu així?

—No. El que la societat civil catalana no vol és fer volar coloms. El que la societat catalana vol és anar fent les coses pas a pas i anar aconseguint-ho a poc a poc. I si ho podem aconseguir demà, millor que demà passat. Per tant, joestic convençut que la Fundació serà un èxit. Però és com tot, si es treballa, alguna cosa s'aconsegueix. Però si només se'n parla, no es guanya res.

deracions de la resta dels Països Catalans?

—Cada federació té les seves relacions pròpies amb les federacions corresponents del seu esport. No hi ha hagut mai problemes en aquest sentit. Però les relacions, les han de marcar cada federació. Si la Unió de Federacions no vol l'intervencionisme de l'estat, menys voldrà la mateixa UFEC fer el mateix i marcar les relacions que cada federació ha de tenir. Nosaltres hem de donar suport a les federacions i procurar finançar-les tot deixant de banda les idees que tinguin.

—Quan diuen que el Barça és més que un club, això ajuda o ofega l'esport català?

—Jo crec que és molt complicat definir el Barça, realment, és més que un club. Però el Barça, amb tot el que arrossega des del punt de vista econòmic i social, sí que pot fer molt per les seleccions catalanes. Jo crec que amb el seu poder de convocatòria pot fer molt i ho farà en el seu moment.

—Quines mancances té l'esport català?

—Jo diria que té les infraestructures necessàries. Però també diria que de vegades topa amb l'intervencionisme dels ajuntaments, que volen fer el seu esport. Els ajuntaments el que han de fer és pagar, oferir instal·lacions públiques i que les gestionin entitats privades, que ho fan millor. Evidentment, unes instal·lacions a Manresa, per exemple, no les gestionarà la Unió de Federacions. Si és una piscina, que la gestioni el Club Natació Manresa, com ja es fa ara. Però hi ha ajuntaments que munten instal·lacions simplement per fer uns ingressos i, en canvi, l'esport no s'hi practica.

—L'esport està a l'abast de tothom?

—Penso que sí. Però la gent s'ha de mentalitzar que l'esport, com qualsevol servei, s'ha de pagar. L'esport gratuït és inviable. Si ja costa mantenir la sanitat, més costa mantenir l'esport.

—Com va la relació de la Unió de Federacions Esportives Catalanes i de les federacions de Catalunya amb les fe-

